

Begeme til Høspitaler, og derigennem kunde der jo ogsaa komme megen Forargelse — kan jeg heller ikke forstaa, at der skulde være noget i Vejen for at tage en saadan Bestemmelse testamentarisk. Jeg tror i det hele, man lægger Sagen for højt op, alt det er jo tænkte Eksempler mere eller mindre. Den ærede Taler kan sige til mig: Dine Udtalelser ere jo ogsaa til Dels tænkte Eksempler; men jeg vil dog tro, at det vil være mere i Overensstemmelse med Virkeligheden end de, som den ærede Taler søgte at udmale for os. Jeg kan slet ikke indrømme ham, at denne Bestemmelse om de testamentariske Former skulde være taget af Hensyn til, at Forbrydelser skulde kunne efterspores, og det er det, man har villet sikre sig. Nej, det tror jeg slet ikke. Nej, man har villet gaa den Vej, som er den almindelige i flere Lande, at det er de levende selv, der i Testamentets Form skal tage Bestemmelse om, hvad der skal ske.

Hvad de andre Vædringsforslag angaar, skal jeg ikke komme videre ind paa dem. Det første Vædringsforslag betragter jeg som aldeles ubelæggende og dræbende for Lovforslaget. Det 3dje Vædringsforslag vil jo kun bevirke meget Omsvøb, naar der skal 2 Væger til at afgive en Erklæring over Liget. Det kan jeg slet ikke se er nødvendigt. Jeg tror, der gennem de testamentariske Former og gennem den Vægeerklæring, her paabydes, er truffet Sikkerhedsforanstaltninger nok. — Hvad endelig det sidste Vædringsforslag angaar, at det skal ved kongelig Anordning bestemmes, om Afsen eller, hvad man nu vil kalde det, Hæsterne, maa komme paa Kirkegaardene, saa synes jeg ogsaa, det er altfor højt. Jeg er dog ikke klogere, end at efter den bestaaende Lovgivning have baade Forbrydere og enhver som helst, hvad enten han horer til Folketirken eller ikke, Ret til at blive begravet paa Kirkegaardene. Hvorfor skal det nu her stilles saa højt op, at der ogsaa skal kongelig Anordning til for at bestemme, om Afsen maa sættes paa Kirkegaardene. Lad os blive ved det praktiske. Der har i Praksis foreligget 3 Tilfælde, hvor man har bestemt, at Afsen skulde sættes paa Kirkegaardene. Det første var allerede i 1879, hvor der blev forrettet Jordpaafastelse over en dansk Kvinde, der efter blev hun brændt i Sverige og saa ført tilbage og begravet i Familiegravelsen. Det andet Tilfælde var en dansk født Mand, som havde opholdt sig i Tyskland, hvor han døde. Hans Afs kom her til, og man spurgte saa Kultusministeriet, om det havde noget imod, at Hæsterne bleve satte ned i Familiegravelsen. Ministeriets Svar lød

paa, at det havde ikke noget derimod. I det 3dje Tilfælde spurgte man slet ikke. Hvorfor skal man nu omstøde den Praksis (Afbrudelse af Bjerre), ja, men kongelig Anordning behøves jo ikke, man har allerede en Praksis, hvorfor saa stille det saa højt op, at man skal have kongelig Anordning? Ja, jeg ser nok, at en Mand, jeg kan vel ikke kalde ham en gejstlig Mand, men han er Professor i Teologi ved Universitetet, har skrevet en Artikel i „Berlingske Tidende“ for nogle Dage siden, hvorefter han vil have de vedkommende ekspederede ud af Folketirken. Det bliver noget sent, de komme ud deraf (Munterhed), thi Testamentet behøver jo slet ikke at komme for Dagen, inden de paagældende ere døde, saa det er, som sagt, ganske vist noget sent. Jeg ved egentlig ikke, hvad Mandens Mening har været, men jeg synes i alt Fald det er noget sent, naar først Eksklusionen skal ske, efter at paagældende er død. Men han vil dog ikke have dem henviste til det bare Mørke, han siger, at Frimenighedspræsterne og andre, der staa uden for Folketirken, kunne have den Opgave at forrette Jordpaafastelsen. Saa er der dog nogen Redning tilbage. Men jeg forstaaer ikke, hvorfor man skal stille det saa højt op. Han siger fremdeles, at enten man medtager eller udsletter § 5, vil Resultatet i begge Tilfælde blive det samme: Splid, Ufred og gensidige Forkærelser, og „det lille rolige Lovforslag“ vil vise sig at være et alt andet end „roligt og uskyldigt Lovforslag“, og det vil vække sand Uro i Folketirken. Jeg mener selv at være et ret flinkt Medlem af Folketirken, og jeg ved ikke af at sige, at jeg fornægter nogen af dens Værdomme, men jeg vil sige til de Herrer, der mene at kunne tale paa Folketirkens Vegne, at skulle vi aldrig saa større Uro og Ufred i Folketirken end den, der staves ved dette Lovforslag, saa beklager jeg ikke Folketirken. Jeg tror, at vi ville saa ganske andre Storme at staa imod end det, der her er Tale om. Jeg kan overhovedet ikke se, at der sker Folketirken nogen Overlast. Det er ogsaa udtalt fra mangfoldige Sider endog fra høje gejstlige Personers Side, at det aldeles ikke strider mod Kirkens Værdomme. Jeg behøver i saa Henseende blot at minde om Biskop Monrad, der udtaler sig stik imod Martensen. Han udtaler aldeles bestemt, at han slet ikke heri kan se noget, der strider mod Kristendommen, og lignende Udtalelser have vi baade fra tyske og engelske gejstlige, endog gejstlige af høj Rang. Jeg kan ikke se andet end at, naar vi have Valget mellem det her foreliggende Forslags § 5 og den, der er foreslaaet af 4 Medlemmer,